

Добрия другарь.

Двама работници — зидари, отъ които едина бѣше старъ, а другия младъ, работеха на високата скеля на едно грамадно и високо новостроящо се здание. Долу подъ тѣхъ шумеше града, а около тѣхъ духаше силно студения вѣтъръ.

Зидаритѣ работѣха задружно и не обръщаха ваимание на студа. Вѣтъра свирѣше и виеше, като гладенъ вълкъ и разлюляваше скелета.

Подпорнитѣ ѣ греди се клатеха толкова много, сякашъ бѣха готови да паднатъ всѣки мигъ. Изведнажъ духна яростения вѣтъръ съ такава сила, та скелета се разглови и всичко се събори долу. Висеше само една дебела дъска добре закрепена къмъ гредата. Зидаритѣ се улавиха на нея и увнснаха въ въздуха.

А вѣтъра ставаше все по-силенъ и по-силенъ. Дъската пръщеше и се угъваше отъ тежестъта на двамата.

Тогава по-младия работникъ каза :

— Изглежда, че настѣпа край на нашия животъ. Да се крепимъ тукъ двама е невъзможно. Единъ може да се удържи и уцѣлее, но двама е невъзможно.

О, нещастие, — каза стария, що ми дойде до главата. Какъ да умра, когато имамъ толкова деца!

— Много ли деца имашъ и колко?

— Петъ.

— А пъкъ азъ съмъ самъ. Нѣмамъ нито майка и баща, нито братъ и сестра. Нѣма кой да ме жали. Нѣма какво да чакамъ и избирамъ. Прошавай, другарю. Поне ти остани живъ.

И младия зидаръ предпазливо си отпусна ржцетѣ и падна долу. Тѣлото му се разби у камения трутаръ.

Стария зидаръ. глава на голѣмо семейство остана живъ и здравъ и презъ цѣлия си животъ съ сълзи на очи и съ благодарностъ си спомнѣше за своя добъръ другаръ.

Хвала, хвала на младия зидаръ!

Пр. Ярославъ Снежинъ

